

Η αγάπη προς τον Θεό (Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Απριλίου 10, 2018

Νά αγαπάς τόν Θεό ἔτσι ὅπως Ἐκεῖνος μάς πρόσταξε νά Τόν αγαπάμε καί ὄχι ὅπως Τόν αγαποῦν τάχα οἱ πλανημένοι ὄνειροπόλοι.

Μήν ἐπιδιώκεις ἐκστάσεις, μήν προξενεῖς στόν ἑαυτό σου νευρική ἔξαψη, μή φλογίζεις τήν καρδιά σου μέ φλόγα σαρκική, μέ τή φλόγα τοῦ αἵματος σου. **Θυσία εὐπρόσδεκτη ἀπό τόν Θεό εἶναι ἡ ταπείνωση τῆς καρδιάς καί ἡ συντριβή τοῦ πνεύματος. Αποστρέφεται ὁ Κύριος τή θυσία πού Τοῦ προσφέρεται μέ αὐτοπεποίθηση, μέ ὑπερηφάνεια, ἔστω κι ἂν πρόκειται γιά ὀλοκαύτωμα.**

Ἡ **ὑπερηφάνεια** ταραάζει τά νεῦρα, θερμαίνει τό αἷμα, διεγείρει τή φαντασία, συντηρεῖ τή ζωή τῆς πτώσεως. Ἡ **ταπείνωση** γαληνεύει τά νεῦρα, κατευνάζει τήν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, καταπαύει τήν ὄνειροπόληση, τερματίζει τή ζωή τῆς πτώσεως, δίνει τή ζωή πού ἔφερε ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

«**Ἡ ὑπακοή εἶναι γιά τόν Κύριο καλύτερη ἀπό κάθε θυσία** καί ἡ ὑποταγή στό θέλημά Του ἀνώτερη ἀπό τό λίπος τῶν κριαριῶν», εἶπε ὁ **προφήτης Σαμουήλ** στόν βασιλιά Σαούλ, πού τόλμησε νά προσφέρει στόν Θεό θυσία ἀνάρμοστη¹. Ἄν, λοιπόν, θέλεις νά προσφέρεις στόν Θεό τή θυσία τῆς ἀγάπης, μήν τήν προσφέρεις ἀυθαίρετα καί ἀλόγιστα· νά τήν προσφέρεις **μέ ταπείνωση**, ὅταν καί ὅπου ὄρισε ὁ Θεός. Ὁ πνευματικός τόπος, ὅπου μάς δόθηκε ἐντολή νά προσφέρουμε πνευματικές θυσίες, εἶναι **ἡ ταπείνωση**.

Ὁ Κύριος προσδιόρισε μέ ἀκριβή καί ἀξιόπιστα κριτήρια **ποιός εἶναι ἐκεῖνος πού Τόν αγαπά καί ποιός ὄχι**. Εἶπε: «**Ὅποιος μέ αγαπά, θά τηρήσει τόν λόγο μου. Αὐτός πού δέν μέ αγαπά, δέν ἀκολουθεῖ τά λόγια μου**»².

Θέλεις νά διδαχθεῖς τήν ἀγάπη πρός τόν Θεό; Απόφευγε κάθε ἔργο, λόγο σκέψη ἢ αἴσθημα πού ἀποδοκιμάζει τό Εὐαγγέλιο. Μισώντας τήν ἀμαρτία, τήν τόσο μισητή στόν πανάγιο Θεό, φανέρωσε καί ἀπόδειξε τήν ἀγάπη σου σ' Ἐκεῖνον. Τά ἀμαρτήματα, στά ὁποῖα θά συμβεῖ νά πέσεις ἀπό ἀδυναμία, ἀφάνισέ τα δίχως χρονοτριβή μέ τή μετάνοια. Προσπάθησε, ὅμως νά ἀποφεύγεις κι αὐτά τά ἀμαρτήματα πού κάνεις ἀπό ἀδυναμία, μέ τήν ἄγρυπνη παρακολούθηση τοῦ ἑαυτοῦ σου.

Θέλεις νά διδαχθεῖς τήν ἀγάπη πρός τόν Θεό; Μέ ἐπιμέλεια νά μελετᾶς στό

Εὐαγγέλιο τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου καί νά προσπαθεῖς νά τίς ἐφαρμόζεις στήν πράξη, ἀποκτώντας ἔτσι σιγά-σιγά τίς εὐαγγελικές ἀρετές καί κάνοντάς τες ἕξεις σου, ιδιότητες τῆς ψυχῆς σου. Χαρακτηριστικό τοῦ ἀνθρώπου πού ἀγαπᾷ εἶναι ἡ ἀκριβῆς ἐκπλήρωση τοῦ θελήματος τοῦ ἀγαπημένου του προσώπου.

«*Ἀγάπησα τίς ἐντολές Σου*», λέει ὁ προφήτης, «*περισσότερο ἀπό τό χρυσάφι καί τό τοπάζι· γι' αὐτό συμμορφωνόμουν μ' ὅλες τίς ἐντολές Σου, κάθε ἀδικία τῆ μίσσησα*»³. Ἡ διαγωγή αὐτή εἶναι ἀπαραίτητη γιά τή διατήρηση τῆς πιστότητας στόν Θεό. **Ἡ πιστότητα εἶναι ὁ πῶ ἐπιτακτικός ὅρος τῆς ἀγάπης. Χωρίς αὐτόν τόν ὅρο ἡ ἀγάπη καταλύεται.**

Μέ τή σταθερή ἀπομάκρυνση ἀπό τό κακό καί τήν οἰκείωση τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν φτάνουμε στήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό. Μέ τόν ἴδιο τρόπο παραμένουμε σ' αὐτή τήν ἀγάπη: «*Ἄν τηρήσετε τίς ἐντολές μου, θά μείνετε πιστοί στήν ἀγάπη μου*», εἶπε ὁ Σωτήρας⁴.

Ἡ τελειότητα τῆς ἀγάπης βρίσκεται στήν ἔνωση μέ τόν Θεό. Ἡ πρόοδος στήν ἀγάπη συνοδεύεται ἀπό ἀνέκφραστη πνευματική παρηγοριά, γλυκύτητα καί φώτιση. Ἀλλά στήν ἀρχή τοῦ ἀγῶνα του ὁ μαθητής τῆς ἀγάπης πρέπει νά πολεμήσει σκληρά μέ τόν ἴδιο του τόν ἑαυτό, μέ τή βαριά ἀρρωστημένη φύση του. Τό κακό, λόγω τοῦ προπατορικοῦ ἀμαρτήματος, ἔγινε στοιχεῖο τῆς φύσεώς μας, ἔγινε νόμος γι' αὐτή τή μεταπτωτική φύση, νόμος πού ἀντιστρατεύεται τόν νόμο τοῦ Θεοῦ, τόν νόμο τῆς ἀγίας ἀγάπης⁵.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τόν Θεό θεμελιώνεται στήν ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον. Ὅταν ἡ καρδιά σου ἀπαλλαγεῖ ἀπό κάθε μνησικακία, τότε βρίσκεσαι κοντά στήν ἀγάπη. Καί ὅταν ἡ καρδιά σου, ἀποκτήσει τήν εὐλογημένη εἰρήνη πρὸς ὅλους τούς ἀνθρώπους, τότε βρίσκεσαι μπροστά στήν πύλη τῆς ἀγάπης. Ἡ πύλη αὐτή, ὅμως ἀνοίγεται μόνο ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἡ ἀγάπη πρὸς τόν Θεό εἶναι δῶρο τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο, δῶρο πού δίνεται σ' ὅποιον ἐτοιμάζεται νά τό δεχθεῖ μέ τήν καθαρότητα τοῦ νοῦ, τῆς καρδιᾶς καί τοῦ σώματος. Ἀνάλογο μέ τήν ἐτοιμασία εἶναι καί τό δῶρο, γιατί ὁ Θεός εἶναι ἀγαθός ἀλλά καί δίκαιος.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τόν Θεό εἶναι ὀλωσδιόλου πνευματική: «ὅ,τι γεννιέται ἀπό τό Πνεῦμα εἶναι πνευματικό»⁶. Ἀντίθετα, «ὅ,τι γεννιέται ἀπό τόν ἄνθρωπο εἶναι ἀνθρώπινο»⁷, γι' αὐτό ἡ ἀγάπη ἢ ἀνθρώπινη, ἢ φυσική καί σαρκική, ἔχει τίς ιδιότητες τῆς σάρκας, τῆς φθαρτῆς ὕλης. Εἶναι ἀσταθῆς καί μεταβλητή. Ἡ φωτιά της, ἡ θέρμη της, ἐξαρτᾶται ἀπόλυτα ἀπό τήν ὕλη.

Διαβάζοντας στη Γραφή πώς ο Θεός είναι φωτιά⁸ και νιώθοντας να καίει μέσα σου ή φωτιά της φυσικής αγάπης, μή νομίσεις πώς οι δυο αυτές φωτιές συνταυτίζονται. Όχι. Απεναντίας, μάλιστα, είναι ασυμβίβαστες μεταξύ τους. Η μία έναντιώνεται στην άλλη, ή μία σβήνει την άλλη⁹. «*Άς λατρεύουμε τον Θεό με τρόπο εύαρεστο, με σεμνότητα και εὐλάβεια, γιατί ο Θεός μας είναι φωτιά που κατακαίει*»¹⁰.

Ἡ φυσική αγάπη, τό ξαναλέω, εἶναι αγάπη μεταπτωτική, θερμαίνει τό αἷμα, ταραζει τά νεῦρα, διεγείρει τή φαντασία. Ἡ ἀγία αγάπη γαληνεύει καί τήν ψυχή καί τό σῶμα, ἐνῶ συνάμα βυθίζει τόν ἐσωτερικό ἄνθρωπο στήν προσευχητική σιωπή, στή νηφάλια μέθη τῆς ταπεινώσεως καί στήν πνευματική γλυκύτητα.

Πολλοί ἀγωνιστές, πού πήραν τή φυσική αγάπη γιά θεϊκή, προξένησαν ὑπερδιέργερση στίς σωματικές καί ψυχικές λειτουργίες τους. Καί ἡ μετάπτωση ἀπό τήν κατάσταση τῆς ὑπερδιεγέρσεως στήν κατάσταση τῆς παραφροσύνης εἶναι πολύ εὐκόλη. Ἐτσι, δέν ἦταν λίγοι ἐκεῖνοι πού θεώρησαν πώς εἶχαν γεμίσει ἀπό χάρη καί ἀγιότητα, ἐνῶ στήν πραγματικότητα δέν ἦταν παρά ἐλεεινά θύματα τῆς πλάνης τους.

Στή Δυτική Ἐκκλησία, ἀφότου αὐτή ξέπεσε στόν παπισμό, ὅπου σ' ἕναν ἄνθρωπο ἀποδίδεται βλάσφημα ἢ θεϊκή ἰδιότητα τοῦ ἀλάθητου καί τιμῆ πού ἀνήκει μόνο στόν Θεό, ὑπῆρξαν πολλοί τέτοιοι ἀγωνιστές. Αὐτοί ἔγραψαν καί βιβλία, ὅπου, μέσα στήν ψυχοσωματική τους ἔξαψη, παρουσιάζουν τήν πλάνη ὡς θεία αγάπη καί, μέ τή νοσηρή φαντασία τους, περιγράφουν πλήθη ὀραμάτων, σταλμένων τάχα ἀπό τόν Θεό, τά ὁποῖα ἄλλο δέν κάνουν παρά νά γιγαντώνουν τήν ὑπερηφάνεια καί τή φιλαυτία τους.

Ἐσύ, παιδί τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, νά ἀποφεύγεις τήν ἀνάγνωσι τέτοιων βιβλίων, νά ἀποφεύγεις τή μίμηση τῶν πλανημένων. Νά χειραγωγεῖσαι ἀπό τό Εὐαγγέλιο καί τούς ἀγίους Πατέρες τῆς μοναδικῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας καί νά ἀνεβαίνεις μέ ταπείνωσι στά πνευματικά ὕψη τῆς θεϊκῆς αγάπης μέσω τῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ.

Νά θυμᾶσαι πάντα πώς ἡ αγάπη πρὸς τόν Θεό εἶναι ἡ ὑψιστή δωρεά τοῦ ἀγίου Πνεύματος. Τό μόνο πού μπορεῖ νά κάνει ὁ ἄνθρωπος εἶναι νά ἐτοιμάσει τόν ἑαυτό του μέ τήν καθαρότητα καί τήν ταπεινοφροσύνη, γιά νά δεχθεῖ αὐτή τή δωρεά, μέ τήν ὁποῖα ἀλλοιώνονται ὁ νοῦς, ἡ καρδιά καί τό σῶμα.

Μάταια κοπιᾶζουμε, μάταια καί ἄκαρπα καί ἐπιζήμια, ὅταν ἐπιδιώκουμε νά ἀποκτήσουμε πρόωρα τά ὑψηλά πνευματικά χαρίσματα. Αὐτά τά δίνει, στόν κατάλληλο καιρό, ὁ εὐσπλαχνος Θεός σ' ἐκείνους πού σταθερά, ὑπομονετικά καί ταπεινά τηροῦν τίς εὐαγγελικές ἐντολές.

1 Α΄ ΒΑΣ. 15:22

2 Ίω. 14:23, 24.

3 Ψαλμ. 118:127-128.

4 Ίω. 15:10.

5 Πρβλ. Ρωμ. 7:23.

6 Ίω. 3:6.

7 Ίω. 3:6.

8 Δευτ. 4:24· 9:3.

9 Πρβλ. Όσιου Ίωάννου τοῦ Σιναΐτου, ὁ.π., ΙΕ΄, 2.

10 Έβρ. 12:28-29.

(ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ «ΑΣΚΗΤΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ», Τόμος Α΄, Ί. Μ. Παρακλήτου Ὁρωπός Ἀττικῆς)

Εὐχαριστοῦμε θερμά τόν Ἡγούμενο τῆς Ί.Μ. Παρακλήτου γιά τήν ἄδεια δημοσίευσης ἀποσπασμάτων ἀπό τά βιβλία πού ἐκδίδει ἡ Ἱερά Μονή.

Ἀρχ.Σάββας Ἀγιορείτης HristosPanagia3.blogspot.com